

Reflexioner

Morgonandakt Annandag Påsk 1996 (1996-04-08)

Margot Haglund

Nu har vi haft chansen att uppleva påskens drama igen! I Bibelns texter har vi mött:

En Kärlek som är så stark att den tycks göra allt möjligt. För så verkar känslan ha varit runt Jesus - allt är möjligt!

Men det finns ett hat som väcks hos dem som inte vill släppa kärleken nära. Ett växande hat mot den där Jesus som inte går att kontrollera och hålla på avstånd.

Vi vet hur det gick, hur mörk och hatfylld långfredagen blev. För att sen vändas till påskdagens ljus och kärlek. En triumf för livet! Genom de fyra evangelierna går det att lägga pussel runt vad som hände. Matteus, Markus, Lukas och Johannes ger oss kantbitarna i ett väldigt pussel. Men för att få pusslet färdigt med alla småbitar och nyanser, får vi använda våra liv och det drama som finna i varje människoliv.

Påskens drama är över.

Men jag tror att annandagen, det är då det egentligen börjar - för de överlevande. Ingenting kan bli som förut. Det går inte att fira annandag påsk och låtsas att inte påsken varit. För den som fått känna av livets drama, går det inte heller att leva vidare som om det inte funnits. Om inte resten av livet ska bygga på en lögn. För något har hänt. Och det kan kännas tungt och svårt att vara den som har överlevt.

För lärjungarna kring Jesus var kampen att vakna upp till vetskapen att inget blir som förr. De hade mist sin oskuld om livet som deras deras egen lustgård, där de levde skyddade för alltid. De hade överlevt till en annan, mer komplicerad verklighet.

Vi är många som är såna överlevare också idag, den här annandagen. Som tvingats inse hur hotad kärleken och godheten är. Det är omskakande att inse att livet har hela spännvidden från himmel till helvete. Likaväl som ljuset finns, finns också mörkret. Och vi har fått upptäcka att det där mörkret, som vi kallar ondskan, finns så nära - t.o.m. inom oss. Att sveket finns så nära... Med den vetskapen ska vi leva vidare, vi överlevare. Vad finns att hoppas på?

Om vi tar fram det stora livspusslet, där Matteus, Markus, Lukas och Johannes just lagt kantbitarna, ser vi en Gud som möter den påskens svikare på ett mycket speciellt sätt:

Utan varken bitterhet eller bortförklaringar möter den uppståndne Jesus sina lärljungar. Inga förebråelser ligger i luften och mötena är så personliga, utifrån vars och ens behov. Och de får tid, tid att smälta det som hänt, tid att tvivla, tid att tro...

När jag lägger mina bitar till livspusslet, ser jag att det också är min erfarenhet av Gud. Där finns närvaron när jag mest behövt det och en närvaro som inte inneburit några bortförklaringar. Allt har rymts, kärlek och hat, ljus och mörker. Också inom mig har det rymts, när någon har hållit omkring mig.

Det stora livspusslet har många bitar, lämpligt från födelse till död skulle det kunna stå på kartongen. Och det behöver tid, tid att bearbeta, smälta, tvivla och tro. I bästa fall är kanske ett människoliv alltid lite kortare än vad som behövs att bli färdig.

Det är nu idag, på annandag påsk, som livet tar ett nytt, djupt andetag...Livets Gud är med dig och välsignar din dag! Amen